

Sælgeren ikke har kunnet skride ind, før der er forfaldet 2 Afdrag i Henhold til Regelen om, at mindst $\frac{1}{10}$ af Købesummen skal være forfaldet. Sælgeren skulde altsaa have 110 Kr. Men i de 90 Kr., som endnu ikke er forfaldet, skal der ske en Afkortning af 10 pCt., det vil sige 9 Kr., og han skal altsaa i Virkeligheden kun have 101 Kr. for at blive stillet lige saa godt, som om Handelen var opfyldt. Nu kan det være, at den Maskine er mis-handlet, saa at den kun vurderes til 50 Kr. Sælgeren skulde altsaa have 101 Kr., men faar i Virkeligheden kun Maskinens Værdi, som er 50 Kr. Følgelig skal han endnu have 51 Kr. plus Omkostningerne ved Tingens Tilbageagelse. Nu vil man maaske sige, at i et saadant Tilfælde har Sælgeren ikke tilstrækkelig Udsigt til at faa disse Penge, og det er jo muligt, der er Risiko ved al Handel, og han maa se de Folk an, han sælger til paa Afbetaling.

Der er af enkelte talt om, at Lovforslaget muligvis kunde forhindre, at der fandt Afbetalingshandler Sted i saa stort Omfang som hidtil, og det vilde man anse for mindre heldigt. Jeg tror nu ikke, at Lovforslaget, naar det bliver ført ud i Livet som Lov, paa nogen Maade vil virke til at hemme Køb paa Afbetaling. Jeg tror, at alle Forretningsmænd med Undtagelse af de mindre noble — men dem gælder det netop om at komme til Livs — i Virkeligheden vil være klare over, at Lovforslaget byder dem saa stor Retfærdighed, at de meget godt kan være tjente med at sælge paa Afbetaling som hidtil.

Hvis Køberen ikke vil levere Tingen tilbage, kan han beholde den mod at betale Sælgeren det, som denne skulde have ifølge de Eksempler, jeg her har nævnt, nemlig det, han endnu har til gode, med Fradrag af de 10 pCt. eller Forskellen mellem Afbetalingsprisen og Kontantprisen, saafremt det kan oplyses, hvilken denne er. Køberen kan ogsaa 14 Dage efter, at Tingen er tilbagetaget af Sælgeren, indløse den mod at indbetale dette Beløb plus Sælgerens Omkostninger. Og saa det, mener jeg, er en Fordel for Køberen, idet han saa ikke behøver at lade Tingen, som han maaske endnu har Brug for, gaa endelig ud af sin Besiddelse.

Naar flere Ting er solgte paa Afbetaling under eet, f. Eks. et Møblement, hvad der er overordentlig hyppigt, vil Forholdet, naar Lovforslaget bliver gennemført, blive det, at Sælgeren ikke kan tage hele Møblementet tilbage, hvis der er afbetalt en Del af Prisen, men han maa nøjes

med at tage en Del af det tilbage, idet der gives Køberen Ret til at udtage een eller flere af Tingene, som han helst vil, svarende til den Sum, han har betalt i Afdrag. Hvis Adskillelsen af Tingene medfører, at de Ting, som Sælgeren herefter kan faa udleveret, bliver betydeligt ringere i Værdi, kan Køberen ikke benytte denne Udtagelsesret. Hvis Møblementet f. Eks. er i en bestemt Stilart, vil Sælgeren naturligvis være daarlig tjent med, at nogle af Tingene fjernes, idet det kunde medføre uforholdsmæssige Bekostninger for Sælgeren at faa dem erstattet.

Fogeden vil naturligvis faa en væsentlig Virksomhed ved disse Afdragshandler, navnlig naar der er Tale om at tilbagetage Tingene, men det har Fogeden for øvrigt ogsaa haft under de nuværende Forhold. Jeg ved, at det i mange Tilfælde har ærgret Fogeden i høj Grad, at han var nødt til f. Eks. at fordre udleveret et helt Møblement, hvorpaa der var afbetalt maaske en overordentlig stor Del, til Sælgeren, uden at denne behøvede at tilbagebetale noget som helst af de præsterede Afdrag. Saa vidt jeg erindrer, har den københavnske Foged forsøgt den Ordning, at Sælgeren kun fik nogle af Tingene, der svarede til det Beløb, han endnu havde til gode, tilbage, men jeg tror, at Domstolene har underkendt denne Afgørelse, eller maaske den slet ikke er forsøgt, men har kun været paatænkt, og naar den er opgivet, er det, fordi Domstolene har taget den Stilling at sige, at Sælgeren har Krav paa at faa det hele tilbage, uanset hvor stort et Beløb der er betalt. Fogeden faar en betydelig Vejledningspligt overfor Parterne, for saa vidt de ikke møder ved Sagfører. Naar der mødes ved Sagfører, gaar man ud fra, at derved har Parterne al den juridiske Vejledning, som behøves, og saa har Fogeden ingen Vejledningspligt. Det er for øvrigt i Overensstemmelse med, hvad der gælder i andre Retsforhold. Hvor det drejer sig om Smaasager, og Parterne ikke møder ved Sagfører, har Dommeren en Pligt til at vejlede Parterne til at foretage de Retsskridt, som er de hensigtsmæssigste til Varetagelse af deres Interesser. I og for sig er det altsaa ikke noget nyt, at Fogeden skal vejlede Parterne, det gør Fogeden i ret stort Omfang allerede nu.

Spørgsmaalet om, hvorvidt man bør standse ved Handler paa ikke over 3000 Kr., som Lovforslaget gør, og ikke lade Loven gælde for Tilfælde, hvor det drejer sig om større Beløb, kan være tvivlsomt.